

opusdei.org

Meditacije: srijeda četvrtog tjedna korizme

Neke misli koje nam mogu
pomoći u molitvi tijekom
korizme.

4.03.2025.

- Bog nas neprestano drži u postojanju
- U Isusu učimo biti djeca Božja
- Na sudu će pobijediti Očeva ljubav

.....

ISUS je upravo izliječio uzetog čovjeka u subotu, a učitelji Zakona su više zabrinuti datumom umjesto da vjeruju u Božju slobodu djelovanja. Njihova krutost u tumačenju Svetog pisma sprječava ih da priznaju kako netko može raditi subotom, pa čak ni čuda ili izlječenje. Nisu se otvorili svjetlu Duha Svetoga, niti su dopustili da ih iznenadi stvarnost koju su upravo vidjeli.

Isus im odgovara kratkom, ali dubokom rečenicom: „Otac moj sve do sada radi pa i ja radim.“ (Iv5,17) Ove riječi kriju važnu teološku istinu koja osvjetljava naš odnos s Bogom kao njegovim stvorenjima. Biblija kaže da je Bog sedmoga dana „počinuo“, ali to se odnosi na stvaranje novih bića. No Bog neprestano djeluje, jer bez njega ništa ne bi moglo opstati. „Bog je uzrok svih stvari u tom smislu da ih neprestano drži u postojanju. Kada bi njegova moć prestala samo na

trenutak, sve bi u svijetu odmah prestalo postojati.“[1] Naše postojanje potpuno ovisi o Bogu, u svakom trenutku. Svaka sekunda našeg života dar je koji nam Bog s povjerenjem daje. Stvoritelj se nije povukao s posla, već je nastavio „raditi na povijesti čovječanstva.”[2]

Sveti Josemaría naglašava: „Bog naše vjere nije udaljeno biće koje s ravnodušnošću promatra sudbinu čovječanstva. On je Otac koji strastveno ljubi svoju djecu, Stvoritelj koji preplavljen ljubavlju brine za svoje stvorenje. I daje nam veliko dostojanstvo – sposobnost da ljubimo, nadilazeći ono što je prolazno i privremeno.“[3]

KADA odgovara onima koji ga prekoravaju jer liječi u subotu, Isus neizravno objavljuje svoju Božansku

prirodu. On se prikazuje kao Gospodar subote (usp. *Lk 6,5*). Židovski rabini razlikovali su Božje djelo stvaranja, koje je završilo sedmoga dana, i njegovo djelovanje u providnosti, koje nikada ne prestaje. Stoga, kada se Isus stavlja uz Boga i poistovjećuje sa Očevim neprekidnim djelovanjem, to izaziva sablazan među Židovima. „Zbog toga su Židovi još više gledali da ga ubiju jer je ne samo kršio subotu nego i Boga nazivao Ocem svojim izjednačujući sebe s Bogom.“ (*Iv 5,18*) Isus ih ne pokušava razuvjeriti, jer je zaista Sin Božji; sinovstvo prema Ocu u središtu je njegova bića i misije. Nitko u čitavoj povijesti spasenja prije Isusa nije se obraćao Bogu kao ‘Oče moj’, a još manje s povjerenjem djeteta koje se obraća svome ocu kao „Abba, Oče.“

„Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što On čini, to

jednako i Sin čini.“ (Iv 5,19-20) Isus nam je najuzvišeniji model sjedinjenja s Ocem. „Promatrajući ovaj uzor u svom životu, možemo razviti način razmišljanja i djelovanja koji ‘nalikuje Kristu’, u kojem se izražava i ostvaruje prava ‘sloboda djece Božje’ (usp. *Rim* 8,21).“[4] Isus nam pokazuje da je naša najveća sloboda u tome da budemo djeca Božja. „To je saznanje da potječemo od ruku Božjih, da smo za Presveto Trojstvo objekt naklonosti, da smo djeca najuzvišenijeg Oca. Zato molim svoga Gospodina da se mi dan za danom odlučimo ovo zapaziti i okusiti: tako ćemo nastupati kao slobodne osobe. I ne zaboravite: Tko se ne osjeća sinom Božjim, taj ne poznaje svoju suštinsku istinitost, a u njegovom ponašanju nedostaje dostojanstvo i nadmoć onih, koji iznad svega ljube Gospodina.“[5]

.....

„OTAC doista ne sudi nikomu: sav je sud predao Sinu da svi časte Sina kao što časte Oca. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla. Zaista, zaista kažem vam: tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni.“ (Iv 5,22-24) Kad razmišljamo o konačnim stvarima, možda osjećamo strah od Božjeg suda. No dobro je taj strah usmjeriti prema nadi, jer znamo tko će biti naš sudac – Isus, koji je došao spasiti nas, poslan od Oca. Krist je dao svoj život za nas. Ako ga promatramo izbliza, raspetog na križu i zatim uskrslog, shvatit ćemo da njegova pravda uvijek sjedinjena s otajstvom milosti, njegovoj ljubavi prema nama.

„Milost ne poništava pravdu. Milost ne čini loše stvarima dobrima. Ona nije spužva koja briše sve, tako da na kraju sve što je netko učinio bude jednako vrijedno. Način na koji živimo svoj život nije nebitan, ali naša prljavština ne ostaje na nama

zauvijek ako smo makar pokušavali
doći bliže Kristu, istini i ljubavi.
Uistinu, već je bila spaljena
Kristovom Mukom. U trenutku suda,
osjetit ćemo silnu moć njegove
ljubavi, koja nadvladava svu zloću
svijeta i nas samih. Bol ljubavi postat
će naš spas i naša radost.“[6]

Sveti Josemaría nas je hrabrio: „Ne
plaši se smrti. Primi je već sada,
velikodušno... kada Bog hoće... kako
Bog hoće...gdje Bog hoće. Ne sumnjaj
u ovo: doći će u vrijeme, mjesto i
način koji bude
najprikladniji...poslana od tvoga Oca-
Boga. Dobro došla, naša sestro
smrti!“[7] Istovremeno, utemeljitelj
Opusa Dei nalazio je utjehu u tome
što nas na kraju ne čeka strog sudac,
nego jednostavno Isus.[8] A tamo će
biti i naša Majka u nebu, koja će
zagovarati za nas. Marija je utočište
grešnika i naša nada.

[1] Sveti Toma Akvinski, *Komentar o sv. Ivanu*, 5, 16.

[2] Benedikt XVI, Govor, 12. rujna 2008.

[3] Sveti Josemaría, *Predavanja na Sveučilištu*, br. 8.

[4] Sveti Ivan Pavao II, Audijencija, 24. kolovoza 1988.

[5] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 26.

[6] Benedikt XVI, *Spe Salvi*, br. 44.47.

[7] Sveti Josemaría, *Put*, br. 739.

[8] Sveti Josemaría, *Put*, br. 168.